

manilakígyó

Tolnai Ottónak

manilakígyót láttam a parton
a déltenger partján a sziklák között
gazebó mellett a reggeli áldozatnál
manilakígyót végtelen nagát
mi a tenger mélyébe csúszott és én
megfogtam a tőlem eső végét
mert tudni akartam hova tovább
és áthúzott óceánon föld rétegein
mind húzott egy vajdasági tanyára
ahol te a poros földből most már
örökké húzod ki a manilát
nem sejtve hogy húzod kifelé
a bolygó túlsó végéről a nagát
talán nem sejtve mégis érezve
hogy összeköt minket ez a bolygót
át- és átszövő végtelen szál

A Gautama közben

Második hazám Jáva és Bali,
mennyit tanulok tőletek,
dél-tengerrel körbevett
istenek áldotta szigetek.

Ha csak negyedét átadhatnám
otthon annak, amit itthon
tanulok, ha elmondhatnám itt
kis részét annak, mit onnan hozok.

Ha ősz rezébe bújt hazám
értene a szomorú trópusok
titkait, és itt is sejtenék,
mit ölelnek ott a Kárpátok.

Mert az ősi népek bárhogy is,
de örökké egyek valahol,
még akkor is, ha rájuk vetül
terheivel ez a végső kor.

S a kóbor költő mit tehetne?
Vándorol, tanul, verset ír;
remélve: énekét befogadja
itt is, ott is az a pár rokon szív.

Mert hozzád írom és tehozzád,
érted szólok és teérted,
a Gautama közből és a Körútról
is tefeléd száll ez az ének.

Ubud, Bali, 2013. október 11.

bögreálom

a bögrémmel álmodtam az éjjel
szép éjfékete bögrémmel melynek
vonalaít akárha útitársam Guido
metszette volna álmában oldalára
melynek kerekseége és melynek
kicsiny de éppen megfelelő méretű
füle – vajon az ujjak miféle szomjas
dalra vannak kihegyezve hogy
ennyire tapadnak a bögre fülére –
formája és aránya mondhatom
tökéletes bögrémmnek és én evvel
álmodtam ami már tíz esztendeje
kísér Szegeden kaptam ajándékba
mert ilyen bögréket venni nem
lehet Szegeden egy velem mindig
nagyon jó szegedi boszorkánytól
aztán elkísért Budapestre és
minden reggel ebből ittam fehér-
teám eljött velem az első és a
második indonéz utamon is hű
teahordozóm alázattal mindig
kísért keresztül-kasul a világon
pedig törekeny pedig egyáltalán
nem egy kecses vagy praktikus
darab és én ezzel a bögrémmel
álmodtam az éjjel Bali szigetén
ahogy Tommy Viggel sétálunk
ketten egy dunántúli városka
főutcáján én lóbálom kezemben
éjfékete bögrém miközben Tommy
Vig az igazi jazzről mesél aztán
hirtelen és érthetetlen módon
kicsúszik éneklő ujjaim közül
verseket rajzoló ujjaimra éhes
füle és a robogó négysávos út
közepére veti magát szép éjfékete

bögrém összenézünk Tommyval
és én egyből utánvetettem magam
miközben a négysávos úton át-
szaladtam guruló bögrém után
arra gondoltam milyen szép és
törekeny hangja ez az igazi jazz
e társ tárgy tündöklő ricsaja
ébresztett rá hogy mennyit is
simogatták fülét szeretón ujjaim
többet mint a tiéd kedvesem
és hányszor is érintettem száját
ajkaimmal többet mint bármely
szerelmem és igen többet mint
a tiéd álltam meg a négysávos
út közepén és szégyenkeztem
látva hogy bögrém kissé elreped
és bár sírtam érte és sajnáltam
de azért tudtam mosolyogva
hogy ebből már nem lesz többé
tárgyiasult líra és egy tárgy
iránt érzett ragaszkodás sem
rád gondoltam és arra hogy a te
füledbe kell ujjaimnak énekelnie
és a te szádat kell csókolnom újra
mert te hordozod a tiszta italt
mely a reggelente új erőt ad
sárkány császárok felhő rügyeiből
nyert tiszta teáját öntik belém
szavaid frissítve lelkem szellemem
emelve magasba de te most
messze vagy bögrém repedését
csak álmodtam mely álom arra
figyelmeztet ezen a hosszú úton
hogy mihez igen és mihez ne
ragaszkodjak és most felébredve
itt ülök szép éjfékete bögrém
mellett sárkányok teáját kortyolom
rád gondolok most már tudhatod
bögrémnél is jobban szeretlek